

Text prima - kvarta

„Víš, nejotřesnější na tom je, když si uvědomíš, jak hladce jsme přišli o svět, který nám připadal tak bezpečný a zaručený.“

Měla stoprocentní pravdu. Jádrem šoku se zdála být právě ta prostota celé katastrofy. Uprostřed důvěrně známého světa člověk snadno zapomíná na všechny síly, které tento svět udržují v rovnováze, a jeho jistotu považuje za něco samozřejméno. Ale není tomu tak. Pochybuji, že jsem si kdy předtím uvědomil, že lidská nadřazenost není dána především našim mozkiem, jak se pravilo v mnoha knihách. Je dána schopností mozku zpracovávat a používat informace, které mu zprostředkovává úzké pásmo viditelných světelných paprsků. Celá lidská civilizace, všechno, čeho jsme dosáhli nebo čeho ještě můžeme dosáhnout, závisí na naší schopnosti vnímat elektromagnetické záření v rozsahu od fialové k červené. Bez ní jsme ztraceni. Uvědomil jsem si v tom okamžiku celou ubohost naší závislosti na tomto daru a vedle toho všechny zázraky, které člověk s tak křehkých nástrojem vytvořil...

Josella zatím sledovala svojí vlastní myšlenkovou nit.

„Bude to podivný svět - a co z něho zbude. Pochybuju, že se nám v něm bude líbit,“ řekla přemýšlivě.

Přišlo mi to trochu absurdní - jako kdybychom mohli namítat, že se nám nelíbí myšlenka na smrt či na zrození. Podle mého bylo nejprve zapotřebí zjistit, jaké to vůbec bude a potom udělat všechno pro nápravu toho, co se nám bude nejvíce zajídat, ale nechal jsem si to pro sebe.

Chvillemi jsme slyšeli, jak do zadního dvora university zajíždějí nákladní auta. Bylo zřejmé, že většina zásobovacích týmů se již vrátila. Pohlédl jsem na hodinky a sáhl po trifidích puškách ležících vedle v trávě.

Nápověda: autor pochází z Anglie, ukázka pochází z jeho nejznámějšího románu, který poprvé vyšel v roce 1951. Dočkal se postupně tří filmových zpracování. Většina jeho románů popisuje post-apokalyptický svět.

Text kvinta - oktáva

„Oline, kledal tě tu několikrát fort. Jsi rád? A vůbec nevypadal jako kamarád. Chudák, asi sem za tebou musí mít prošlapanou cestičku.“

Už před chvílí jsem přestal Špínu poslouchat, ale slovo fotr mě tahá od Bejbiny nazpátek. Co ještě může chtít? Jsem plnoletej, tak ať si trhne.

Za oknem se mihla fotrova bejčí postava.

„To je dobrý,“ chytl mě Josef za ruku. „Když tě bude tahat ven, stoupni si k oknu. Kdyby něco, naběhnu a bude klid.“

Fotr na mě zamával ode dveří. Napil jsem se a pomalu si zapálil retko. Bylo přímo fyzickým potěšením nechat toho chlapa, kterej mě tolik let bezstarostně buzeroval, čekat. Když jsem vypad ven, měl už na krku velký vzteklý krvavý skvrny.

„Dávám ti poslední možnost vrátit se a dodělat zkoušky. Ted' už samozřejmě pěkně oblečený a ostříhaný. Bebud' hloupej, to chceš skončit v hospodě jako poslední ožrala? To nechceš v životě ničeho dosáhnout?“ Skvrny trochu zmizely. Dával jsem bacha, abychom stáli v zorném úhlu okna.

„Jestlis přišel jenom kvůli tomuhle, tak ti můžu říct, že nechci. Ani náhodou. Běž do prdele.“

Nakročil, že mi ji ubalí, ale pak si zřejmě uvědomil, kde je, a párkrát polknul naprázdno.

„Počítali jsme i s tímhle. Poradil jsem se totiž se soudruhem Petráněm. Zítra zavolám na vojenskou správu a informuju je o tobě. Ony tě ty frajeřinky a chlast na vojně přejdou. Soudruh Petrán se tě přijde přeptat, kde děláš. Neměj strach, že v osmnácti něco končí. Houby s octem. Udělám, co budu moct. Mně ostudu dělat nebudeš, to si mapatuj. Oni tě na vojně naučí, neboj.“

Nápověda: autor se snaží, aby každá jeho kniha byla jiná než ta předchozí, tato vychází z jeho dospívání předtím, než emigroval. Dílo je součástí širší trilogie.